

Groot, P. de

Het Communisme in Opmars

www.MinisterieVanPropaganda.org

Het

Communisme

in

opmars

Rede van Paul de Groot

Prijs 10 ct.

het Communisme in opmars

Inleiding over de binnen- en buitenlandse toestand en de taak der Partij gehouden op de Landelijke Conferentie der Communistische Partij Nederland (De Waarheid) op 23 November 1946 te Amsterdam
door

Paul de Groot

Algemeen Partijsecretaris
Lid van de Tweede Kamer

Uitgave van de C.P.N. (De Waarheid)
Roemer Visserstraat 4
Amsterdam

VOORWOORD

Op 23 November stond het tuindorp Oostzaan, aan de rand van Amsterdam, in het teken van de Landelijke Parti-conferentie, die daar gedurende drie dagen in het mooie „Zonnehuis" zou worden gehouden.

Uit alle delen van ons land waren de werkers en functionarissen, uit de bedrijven en afdelingen, opgekomen om het werk der partij in alle onderdelen te bespreken en wegen tot versterking aan te geven.

De arbeidersbevolking van tuindorp Oostzaan, vóór de oorlog in meerderheid sociaaldemocratisch, doch, waar thans de C.P.N. de absolute meerderheid heeft, heeft hen een onvergetelijke ontvangst bereid en gehuisvest.

Zij wist het immers, de communistische partij is de partij van de arbeidersklasse en van het gehele werkende volk.

Daarom worden in de beraadslagingen van de C.P.N. de plannen beraamd om dit werkende volk naar de overwinning te leiden en zijn partij tot een machtig werktuig van zijn bevrijding van reactie en kapitalisme, voor democratie en socialisme, te smeden.

De conferentie werd geopend met een verslag over de werkzaamheden van het Partijbestuur door Jan Schalker, waarin, zoals in een democratische partij betaamt, niets verbloemd en niets verzwegen werd. De conferentie kreeg volledige opening van zaken op alle gebieden van het partijwerk en kon zich daarover in volle vrijheid uitspreken.

Aansluitend aan dit verslag, hield Paul de Groot zijn inleiding over de buiten- en binnenlandse toestand en de daaruit voortvloeiende taken der partij.

Deze rede, namens het Politiek Bureau gehouden, is een richtlijn voor het komende politieke beleid en vooral voor de organisatorische opbouw der partij tot een doorslaggevende partij in het politieke leven van het Nederlandse volk.

Wij laten hier deze rede volgen en bevelen haar ter lezing alle vrienden onzer partij aan.

1. DE INTERNATIONALE TOESTAND

A. De Amerikaanse reactie.

P. de Groot begon met de voornaamste vraag, waarover de conferentie zich uit te spreken had, nl. thans de partij op organisatorisch gebied en op het gebied van haar werkzaamheid opgewassen te maken, tegen de politieke taak die zij in ons land heeft te vervullen. Hij stelde vast, dat daarvoor alle voorwaarden aanwezig waren. Wij hebben de wind mee, het communisme is in de opmars, wij moeten thans onze partij tot een werkelijke massapartij opbouwen.

Hij gaf allereerst een schildering van de internationale toestand en de groei van de krachten van de democratie en het socialisme in de wereld.

Op internationaal gebied, zeide hij, hebben wij te maken met een offensief van de reactie, waar tegenover een groei van de democratische krachten staat.

Zolang de vrijheidsoorlog duurde, bestond er een samenwerking en solidariteit tussen alle vijanden van de As -mogendheden.

Vanaf het ogenblik echter, dat het fascisme gecapituleerd had, hebben de Amerikaanse en Engelse reactionaire krachten koers genomen op de verbreking van hun beloften, tijdens de oorlog aan de volkeren gedaan.

Zij zijn een reactionair offensief begonnen tegen de democratische veroveringen van de tegen Hitler en zijn bondgenoten strijdende arbeidersklasse en volksmassa's.

Zij streven naar de wereldheerschappij van het Angelsaksische imperialisme.

Aan het hoofd van dit reactionaire offensief staan de Verenigde Staten van Amerika.

In Amerika heeft het Grootkapitaal tijdens de oorlog enorme kapitalen verzameld. Molotov noemde in zijn rede op de Parijse vredesconferentie de cijfers van de door de Amerikaanse bezitters gemaakte oorlogswinsten.

Het totale nationale inkomen van de Ver. Staten was in 1941 96 milliard dollars. In 1944 was dit gestegen tot 160 milliard dollars; dus een toename van 64 milliard.

Als men nagaat, dat het totale nationale inkomen in 1930 milliard dollars bedroeg dan blijkt, dat het nationale inkomen in de vier oorlogsjaren evenveel gestegen was als de totale inkomsten vóór de oorlog.

De hiermede gepaard gaande centralisatie en concentratie hebben het Amerikaanse financierskapitaal een sterk vergrote macht gegeven, die het gebruiken wil, om overwonnen landen en de in de oorlog verzwakte bondgenoten aan zich te onderwerpen.

In het tijdschrift „Nieuwe Tijden” van 15 October worden mededelingen gedaan over de plannen van de grote Amerikaanse monopolies om o.a. door middel van de internationale Herstelbank, waarvan de vertegenwoordiger der Morgan groep, Meyer, directeur is geworden, het economische leven van de gehele wereld te beheersen.

De credieten van deze bank aan noodlijdende landen zullen aan politieke voorwaarden gebonden worden, die de overheersing van de reactie moeten verzekeren, Op het ogenblik strekt het Amerikaanse imperialisme zijn economische en militaire klauwen dan ook reeds over de gehele aardbol uit.

In het verre Oosten, heeft het Japan tot een koloniaal bezit en gemonopoliseerde markt van Amerika gemaakt en wil de oude afzetgebieden van Japan als een soort erfgoed overnemen. Iets wat ook ongetwijfeld spoedig zijn invloed in Indonesië zal doen gelden. Het wil China, alsmede de centrale zône van de Stille Oceaan aan zich onderwerpen.

In het midden- en nabije Oosten, in het gebied van de Middellandse Zee, Arabië, Egypte, in de Levant, Turkije en Noord-Afrika, overal nestelt zich het Amerikaanse kapitaal en staan Amerikaanse troepen, zijn Amerikaanse vliegvelden aangelegd en Amerikaanse oorlogsbases gevestigd.

De Amerikaanse imperialisten zijn tevens Europa binnengedrongen, voornamelijk in Italië en West-Duitsland.

Zo streeft de Amerikaanse reactie haar doel na: de twintigste eeuw moet de eeuw van Amerika worden. Daarvoor voert zij een politiek, die varieert van de z.g. atoom-diplomatie, de rechtstreekse en gewelddadige

inmenging in de binnenlandse aangelegenheden van andere landen, tot aan de zgn. dollar-diplomatie, de penetratie het Amerikaanse kapitaal, tevens als middel tot politieke beïnvloeding van andere landen.

Zij komt daarbij op vóór het verbreken van de samenwerking met de Sovjet-Unie en het verdringen van de Sovjet-Unie uit de posities in het internationale strijdperk, die zij terecht inneemt.

B. De Britse compagnon.

Naast de Amerikaanse treden de Britse imperialistische groepen als agressieve imperialistische krachten naar voren. Hun politiek verschilt weinig van de Amerikaanse, Groot-Brittannië treedt in feite als uitvoerder van de Amerikaanse politiek op, waarbij beide echter voortdurend elkaar de jachtterreinen betwisten. Groot-Brittannië, dat vóór de oorlog een land van schuldeisers was, is thans een land van schuldenaren geworden.

Het is in het bijzonder afhankelijk van de Amerikaanse leningen. De Britse reactie, onder leiding van Churchill, zoekt haar belangen te verdedigen en haar anti-Sovjet politiek door te drijven, door middel van een blokvorming met Amerika.

Ofschoon de oudste imperialistische macht, is de Britse reactie bereid in dit blok de rol van jongste compagnon te spelen en Amerika de leiding over te laten.

De vrijheidsbeweging der koloniale volkeren baart vooral het Britse imperialisme veel zorgen. Daarom is Groot-Brittannië op het ogenblik de ergste drijver in de veldtocht tegen de opstandige koloniale volkeren, tegen de democratie in Europa, zoals in Griekenland, en tegen de Sovjet-Unie.

De Engelse Labour-regering is daarbij de uitvoerster van de buitenlandse politiek der reactie, der Churchill's, en onderwerpt zich aan de leiding van Amerika, Daaruit is te verklaren, dat de Labour-regering, evenals de Amerikaanse, het door haar bezette gebied Duitsland niet denazificeert, doch juist her-nazificeert, dat zij de voornaamste steunpilaar is van Franco in

Spanje, van de fascistische klieken in Griekenland en elders, dat zij in Palestina de Joden vervolgt en de Arabische en Joodse volksmassa's tegen elkaar ophitst.

Natuurlijk is het Anglo-Amerikaanse blok een wankel constructie, gezien de verschillen in macht en ontwikkeling van de beide landen.

Telkens weer doen zich de tegenstellingen tussen beide gelden. De Britse reactionairen hopen deze tegenstellingen ten koste van de Sovjet-Unie en zwakke volkeren te overbruggen.

Het lot van Hitler-Duitsland, dat eveneens gepoogd had zijn tegenstellingen met imperialistische concurrenten op kosten der Sovjet-Unie te overbruggen, schijnt hen niets te leren.

Zo treedt de Anglo-Amerikaanse reactie op, strevende naar voortdurende machtsuitbreiding, welke begeleid wordt door een felle anti-Sovjet-campagne.

Deze anti-Sovjet-campagne moet dienen om de geesten van de Amerikaanse, Britse en andere volkeren ideologisch op een oorlog met de Sovjet-Unie voor te bereiden.

De ongebreidelde campagne, met alle middelen der propaganda gevoerd, tegen de Sovjet-Unie heeft ten doel de sympathie, die de Sovjet-Unie in de wereld gewonnen heeft, terug te dringen, het voor te stellen alsof de Sovjet-Unie het tot stand komen van de Vredesverdragen bemoeilijkt, dat met haar samenwerking onmogelijk is en zodoende de geesten rijp te maken voor de gedachte, dat dit op een oorlog met de Sovjet-Unie uit moet lopen.

Die ligt dan ook in werkelijkheid in hun plan, ofschoon zij grote moeilijkheden zullen te overwinnen hebben, om dit plan tot uitvoering te brengen.

Als voornaamste vinden zij op hun weg de consequente en onwankelbare vredespolitiek van de Sovjet-Unie. Sinds het einde van de oorlog strijdt de Sovjet-Unie onvermoeid om de overwinning op het fascisme te bekronen door een duurzame vrede, die steunt op de beginselen der democratie.

Zulk een vrede kan de fascistische misdaden niet ongestraft laten, noch kan zij er vanaf zien, dat de vredelievende volkeren schadevergoeding ontvangen

voor de offers die zij in het belang van de overwinning hebben gebracht.

Een democratische vrede betekent, dat de wortels van het fascisme worden uitgeroeid en dat de democratie vast verankerd wordt in de landen die aan de oorlog hebben deelgenomen.

Daarom houdt de Sovjet-Unie vast aan de strikte toepassing van de overeenkomst van Potsdam op Duitsland.

C. Duitsland en de vrede.

De Angel-Saksische reactie heeft zich van de Duitse grootindustrie in de door haar bezette gebieden meester gemaakt. Zij poogt nu Duitsland, op de wijze zoals dit in 1918 door middel van het Versailles-verdrag is gebeurd, te koloniseren en tot een opmarsgebied tegen de Sovjet-Unie te maken.

Om dit te kunnen doen heeft zij aan Duitsland niet genoeg. Zij wenst daarbij landen als Denemarken, België en Nederland, zo mogelijk ook Frankrijk in te schakelen. Ons land is door haar o.a. voorbestemd om de Duitse industrie van levensmiddelen te voorzien, een rol die Hitler ons land ook reeds in het raam van het „Neue Europa" had toebedacht.

Ons land als groentetuin en varkenskweekplaats, tezelfdertijd afzetgebied voor de Duits-Amerikaanse industrieproducten, dat is de grondslag van het streven naar een zgn. Westelijk economisch blok, als voorloper van een politiek en militair Westelijk blok, gericht tegen de Sovjet-Unie.

De Anglo-Amerikaanse reactie wil Duitsland als een haard van oorlogsgevaar, een eeuwig onzekere factor in Europa behouden.

Daartegenover stelt de Sovjet-Unie haar Duitsland politiek. In de door haar bezette zgn. Russische zône is het nazidom uitgeroeid en door de landbouwhervormingen, is de economische grondslag van het Pruisische jonkerdom weggenomen.

De Sovjet-Unie wenst Duitsland te helpen zich weer op te richten, maar als vreedzame, democratische staat, die nooit meer een bedreiging voor andere volkeren mag worden.

Dat is de enige juiste oplossing van het Duitse probleem,

en de voorwaarde daartoe is en blijft de volledige uitroeiing van het Nazidom, en het bevorderen van de groei en de eenheid van de arbeidersbeweging, alleen zo kan Duitsland geen bedreiging meer zijn. Daarvoor strijdt de Sowjet-Unie en aan haar zijde staan alle vooruitstrevende en democratische krachten in de wereld, die niet willen dat de oorlog gevolgd wordt door een imperialistische soort gewapende vrede, waardoor telkens opnieuw de veiligheid en vrijheid van de volkeren kunnen worden bedreigd, doch door een eerlijke samenwerking van allen die samen tegen het fascisme hebben gestreden, door een vrede, die voor een zo lang mogelijke periode veiligheid en vrijheid verzekert.

II. DE POSITIES VAN DE ARBEIDERSKLASSEN

A. De Sowjet-Unie

Hoe zien er op het ogenblik nu de posities van de arbeidersklasse en de massa's in de wereld uit?

Aan hun hoofd staat de Sowjet-Unie, die als een der drie grootste machten uit de oorlog tevoorschijn is gekomen en verder op weg is om die macht uit te bouwen. De Sowjet-Unie heelt zich onmiddellijk na de wapenstilstand aan het werk gezet met al de energie en levenskracht, die het socialistisch stelsel op kan brengen. In haar buitenlandse politiek streeft de Sovjet-Unie geen machtsuitbreiding na, zij streeft naar samenwerking met allen, voor het vestigen van de vrede, omdat haar politiek niet is gedicteerd door de belangen van monopolies of banken, maar door het volk, dat zich aan vreedzame arbeid wil wijden, ofschoon het vastbesloten blijft elke poging tot agressie tot mislukking te doemen. In haar politiek van wederopbouw wordt de Sowjet-Unie evenmin gehinderd door de belangen van kapitaal-trusts of wilde winsthonger van het „particuliere initiatief". Daar wordt gewerkt, door allen en voor allen, volgens een vast plan.

In onze publicaties over de uitvoering van het vierde vijfjarenplan bij de novemberherdenking hebben wij

reeds de feiten en successen bij deze opbouwarbeid bekend gemaakt.

Wij hebben ook gewezen op de twee volgende vijfjarenplannen, waardoor de Sovjet-Unie driemaal zo sterk worden zal als vóór de oorlog en dan, zoals kameraad Stalin heeft gezegd, „voor alle verrassingen zal zijn gevrijwaard”.

B. De nieuwe democratieën.

Naast de Sovjet Unie zijn er een aantal nieuwe democratische staten ontstaan, zoals Joego-Slavië, Polen, Tsjecho-Slovakije, Bulgarije, Hongarije en Roemenië. In deze landen kan men thans zeggen, is de overwinning van de democratie verzekerd. Niet alleen door de nauwe samenwerking met de Sovjet-Unie, doch tevens door de sterke positie van de communistische partijen.

Dat wil nog niet zeggen, dat de democratie in al deze landen overal even ver is voortgeschreden en evenmin, dat daar de reactie al overwonnen is, Doch de sterke positie van de communistische partij mag ons het vertrouwen geven, dat de arbeidersklasse de overwinning zal behalen en de weg voorwaarts zal gaan naar een socialistische maatschappijvorm.

C. Duitsland.

In Duitsland is de toestand nog zeer ingewikkeld. De Amerikaanse en Britse reactie neemt de Duitse trusts onder haar hoede en voor het grootste deel in haar macht, zij beschermt de nazi's en gebruikt hen als onderdrukkers van het volk, zij tracht zoveel mogelijk de Duitse arbeiders en het volk verdeeld te houden. In de Britse zône wordt daartoe de Engelsgezinde sociaaldemocratie ondersteund, terwijl in de Amerikaanse weer meer de Christendemocratische Unie, dat 4zijn de katholieken, ondersteund worden.

De communisten zijn zowel in de Britse als in de Amerikaanse en Franse zône ten achter gesteld en leiden een bestaan, dat nauwelijks legaal te noemen is. In de Russische zône zijn vrije politieke verhoudingen, die o.a. de eenheid van de communistische met de sociaaldemocratische partij in de S.E.D. mogelijk hebben gemaakt.

Deze partij heeft bij de gemeenteraadsverkiezingen in den zomer globaal genomen de absolute meerderheid van de stemmen behaald.

De toestand in Duitsland is dus nog moeilijk. Beter is zij in Italië, waar onlangs de communisten, in eenheid met de socialisten, een grote overwinning hebben behaald.

D. Het Westen.

In Frankrijk is de arbeidersbeweging, met aan haar hoofd de communistische partij als grootste partij van het land, eveneens in opmars. De grootse overwinning, bij de laatste verkiezingen voor de Kamer behaald, was een harde slag tegen de reactie in de gehele wereld. De Franse communisten hebben niet alleen de productie van het land opgevoerd en zo voelbare verbeteringen in het levenspeil van de werkende massa gebracht, doch alleen al de mogelijkheid, dat Maurice Thorez voorzitter van de nieuwe regering zou kunnen worden, heeft reeds het aanzien van Frankrijk op het wereldtoneel doen stijgen en de Amerikaanse pers genoopt te verklaren, dat men voortaan Frankrijk niet meer als een kleine mogendheid kan behandelen.

De toestand in België is ook nog moeilijk, omdat vooral in de Vlaamse gebieden de sociaaldemocratie en de Katholieke partij nog overwegende invloed bezitten.

Nederland is nog ten achter gebleven. Ons land is de reactionairste uithoek van West-Europa geworden, waar de reactionnere Engelse invloed zich het meest laat gelden.

In Amerika tenslotte schijnen de democratische krachten en de arbeidersbeweging nog steeds in een zwakke positie te zijn. De overwinning der republikeinen belooft niet veel goeds. De eerste uitwerking daarvan schijnt te zijn, dat het particuliere initiatief hoogtij zal vieren, alle remmen, die tijdens de Roosevelt-periode aan de productie waren aangelegd, losgelaten worden en een ongebreideld offensief op de wereldmarkten aanstaande is.

Dit heeft zijn terugslag in Engeland,

In de Engelse Labour-kringen komt weerstand tegen

de politiek van knechtschap in dienst van het Amerikaanse trust-kapitaal. Daar wil een minderheid de agressieve houding tegen de Sovjet-Unie laten varen en een soort middenpositie tussen Amerika en de Sovjet-Unie innemen.

In Engeland zijn de reactionaire tendenzen in de arbeidersbeweging nog sterk en de communistische richting nog zwak.

Aan de andere kant moeten wij bij de beoordeling van de toestand in Amerika en Engeland niet uit het oog verliezen, dat, hoe hard de reactie op de trom mag staan, de grondslag van haar macht reeds is ondermijnd door het algemene verval het kapitalistische stelsel.

Voortdurend worden de Ver. Staten geschokt door sociale conflicten van reusachtige omvang, door beurskrachs en conflicten in de schoot der heersende kringen, zoals bij het optreden van Wallace.

Ook Groot-Brittannië worstelt met grote moeilijkheden op export-gebied en onder de bevolking stijgt de ontevredenheid.

Zo ziet de balans er ongeveer uit, met haar goede en haar slechte posten. Over het algemeen genomen mogen wij zeggen, dat zij er voor ons niet ongunstig uitziet. Wij gaan vooruit, en hoe de reactie zich ook nog zal weren, zij zal onze vooruitgang niet kunnen stuiten.

111. DE BINNENLANDSE TOESTAND

A. Beel, een belemmering voor het herstel.

Hoe is de binnenlandse toestand?

Onze binnenlandse toestand wordt bepaald door de omstandigheid, dat Nederland een bruggehoofd is geworden in het Angelsaksische economische en politieke systeem, waarbij in ons land de Engelse invloed overweegt.

Dat is het werk van de eerste regering-Schermerhorn en van de huidige regering-Beel.

Daaraan hebben wij de huidige toestand in ons land te danken, zowel op economisch als op politiek gebied. Op economisch gebied is de toestand U allen bekend: het dure leven, stijgende prijzen, waarbij het loon verre ten achter blijft, stagnerende productie, ongekende

winsten voor de ondernemers, de handel, de importeurs en de exporteurs.

Op financieel gebied: grote tekorten op het staatsbudget, in 't bijzonder tengevolge van de militaire uitgaven, naast de 23 milliard staatsschuld, waar geen dekking tegenover staat.

Een en ander veroorzaakt een blijvende dreiging van inflatie, die eigenlijk alreeds in bedekte vorm bestaat. Wat zijn de vooruitzichten? Zolang deze regering aan het bewind blijft, en de huidige regeringspolitiek wordt voortgezet, zijn de vooruitzichten voor het werkende volk slecht.

Minister Lief tinck heeft in zijn begroting als doel gesteld, dat de productie in 1947 tot 78 % van de vooroorlogse stand moet worden opgevoerd,

Als wij nu weten dat in Frankrijk, dat toch ook veel geleden heeft, de productie onder het beleid van den communistischen Minister Marcel Paul reeds thans op 87 % van de vooroorlogse stand staat, dan wordt het duidelijk, hoe ver wij nog achterblijven, vooropgesteld, dat Lief tinck zijn doelwit bereikt.

Deze regering-Beel kan de productie niet opvoeren, zij brengt slechts afbraak en geen opbouw, haar politiek is een belemmering voor het herstel, Daarom moet het werkende volk in de strijd voor de wederopbouw zich tegen deze regering verdedigen, haar bestrijden en ten val brengen, om deze hindernis uit de weg te ruimen,

Aan die strijd voor de verdediging van het levenspeil der werkers en het banen van de weg voor een constructieve herstel-politiek moeten wij onze beste krachten wijden.

B. Lonen en prijzen.

In de ruimste kringen van de bevolking heerst diepgaande ontevredenheid, in het bijzonder bij de arbeiders. Ter illustratie daarvan wil ik hier een brief aanhalen, die door een arbeider uit de P. v. d. A. aan het tijdschrift „Tijd en Taak" van Ds. Banning is geschreven en die als volgt luidt:

„Op de fabriek draag ik een overall. Als ik Zaterdags thuiskom, dan moet m'n vrouw dat zwarte, aan flarden hangende geval wassen, want

ik heb er maar één. En ik kan aan geen andere komen.

Het is om de moed te verliezen. En dan iedere dag op een fiets zonder banden naar de fabriek. Maar de baas heeft er een nieuwe auto bij. Hij had nog een heel behoorlijke. Hij is lid van de Partij van de Arbeid en heeft de vorige week een toespraak gehouden met als inhoud, dat we allemaal sober moeten leven," (Tijd en Taak" 23 Nov.)

Dat zijn de spanningen in de P.v.d.A., die de klassenstrijd zeide te zullen uitbannen,

Onze houding in deze is; wij reiken den arbeider met zijn kapotte overall de hand en wij strijden tegen den P. v. d. A.-baas met zijn nieuwe auto. De ontevredenheid bij de arbeiders dwingt de leiders van het N.V.V. en de confessionele vakbeweging een radicale toon aan te slaan en in het N.V.V. begint men zich meer en meer tegen de regering te keren.

De campagne van de E.V.C. voor 10% verhoging van lonen en sociale uitkeringen moeten wij dan ook krachtig ondersteunen. Wanneer deze campagne weerklank vindt, dan zal zij leiden tot actie, ook stakingsactie om de gestelde eisen door te zetten. Onze kameraden in het bouwvak en in het mijnbedrijf hebben ons getoond, hoe men de arbeiders in actie kan brengen. De proteststakingen bij de wederopbouw omvatten alle vakverenigingen, plaatselijk aaneengesloten en in het mijnbedrijf heeft de algemene mijnwerkersbond ook grote delen van de katholieke mijnwerkers in beweging weten te brengen. De regering heeft nu, in de hoop de groeiende ontevredenheid te kunnen opvangen, kindertoeslagen toegezegd en een actie tot prijsverlaging beloofd. Vanzelfsprekend is daar weinig resultaat van te verwachten. Wij kunnen echter niet volstaan met deze opmerking. Wij moeten deze regering aan haar beloften houden en voortdurend dwingen haar beloften na te komen en prijsverlagingen door te voeren,

Hogere lonen, lagere prijzen, weg met Beel, dat zijn vooralsnog onze leuzen bij de verdediging van het

levenspeil der werkers, en de strijd voor een werkelijke herstel-politiek.

Een ander punt, dat sterk onze aandacht vraagt, is de verbetering van het onderwijs en de strijd voor de openbare school.

C. Wankele regering.

Wanneer wij nagaan hoe wij ons program op het gebied der binnenlandse politiek in de afgelopen tijd hebben uitgevoerd, dan moet ik zeggen, dat wij ons hierbij te veel in de verdediging hebben laten dringen. Het is waar, met deze regering is niets te beginnen. Beel moet weg, dat is een erkenning waartoe men in steeds ruimere kring van de bevolking komt, ook en vooral in de kringen van de Partij van de Arbeid. In de regeringscoalitie kraakt het steeds meer.

De spanningen en groeiende tegenstellingen worden nog aangewakkerd door de moeilijkheden op economisch en financieel gebied, die de regering niet baas kan worden.

Bovendien heeft de verwerping van de herziening van Hoofdstuk 13 van de Grondwet, als gevolg van ons tegenstemmen, de onzekere positie van de regering vergroot, en althans die zekerheid gebracht, dat zij de volle vier jaar niet zal aanblijven.

Pgt. Wagenaar heeft in de Tweede Kamer zeer juist en precies geantwoord op de onzinnige beschuldiging van de P. v. d. A., dat wij door ons tegenstemmen een vastleggen van de Indonesische regeling in de Grondwet in gevaar hebben gebracht.

Ik kom nog verder over dit Indonesische vraagstuk te spreken. Wagenaar heeft echter aangetoond, dat bij gewone nieuwe verkiezingen een grondwetswijziging zeer wel mogelijk is, doch bovendien een regeringswijziging die voor de werkende massa van het grootste belang is, evenals voor Indonesië.

Immers, een overeenkomst met Indonesië kan zowel ten goede als ten kwade worden toegepast, volgens de aard van de regering die aan het bewind is.

Zodat wij misschien nog niet kunnen zeggen, dat de dagen van Beel geteld zijn, doch in elk geval weten, dat hij het niet lang meer kan maken.

Juist daarom echter mag onze politiek niet enkel

critisch doch ook opbouwend zijn, moeten wij herhalen en steeds concreter en hardnekkiger herhalen, hoe het dan wel moet!

D. Een democratische herstelpolitiek.

Wij moeten pogen, al was het maar op onderdelen, zelfstandig op te treden om wijziging in de regeringspolitiek te brengen en ons eigen program helder en duidelijk voor allen uiteenzetten.

Ik heb in de voorbereiding van deze conferentie nog eens de rede van pgt. Wagenaar op het partijcongres doorgelezen.

Op sommige punten zouden er wijzigingen in de formuleringen zijn aan te brengen, doch over het algemeen was het toch een poging om positief de weg aan te geven tot een herstel-politiek op democratische grondslagen, gericht op de belangen van het werkende volk en tegen het binnenlandse en buitenlandse grootkapitaal.

Wij moeten met nieuw élan aan het werk om onze strijd op het gebied der productie een vaste grondslag te geven in de vorm van een op concrete en preciese doelen gericht herstelprogram, waarvan de nationalisatie van de sleutel-industrieën en banken de kern vormen.

Van veel belang voor het voeren van een constructieve politiek is ook het juiste benutten van onze posities in gemeentebesturen, onze wethouderszetels De mogelijkheden, die onze partijgenoten op die posten bezitten; zijn niet groot. Maar zij moeten ten volle benut worden en verbonden met het propagandistisch optreden van onze partij, Om de bevolking en in 't bijzonder de arbeidersklasse te tonen, wat communisten presteren, wanneer zij met het bestuur der openbare aangelegenheden zijn belast. Zij moeten wat tot stand brengen en plannen voorbereiden voor de toekomst en die ter kennis van de bevolking brengen.

In bepaalde gevallen hebben reeds hier en daar onze partijgenoten op zulke posten iets tot stand gebracht, maar het blijft binnenkamers of in eigen Gemeente.

Wij moeten elk positief resultaat van ons werk breeduit bekend maken en als stimulans voor de algemene strijd benutten.

VII. DE TOESTAND IN INDONESIË

In de Indonesië-kwestie zijn wij thans aan een wending gekomen.

Tot goed begrip de situatie en de betekenis van de voorlopige overeenkomst van Cheribom, moeten wij enkele feiten in het oog houden. In de eerste plaats, wat is de politiek van Engeland? Engeland heeft zich belast met het stellen van orde op zaken in Indonesië, met op de achtergrond Amerika, dat scherp toeziet, dat zijn belangen goed gediend worden.

Voorop staat, dat beide imperialistische machten, na de oorlog geen verminderde behoefte hebben aan uitbuiting van koloniën, doch dat zij in tegendeel koers zetten op uitbreiding en verscherping van de koloniale uitbuiting,

Daarbij moeten zij afrekenen met de opstandige bewegingen, die in het gehele Oosten aan de gang zijn, waarbij de koloniale volkeren voor hun zelfstandigheid vechten.

Zij zien zeer wel in, dat deze bewegingen niet met het zwaard alleen te bedwingen zijn. Hun politiek er nu op gericht in deze landen de inheemse bezittende klasse in de arm te nemen, haar een aandeel in de macht te geven en te gebruiken om de massa de werkende bevolking onder de duim te houden,

Door op deze wijze het nationale eenheidsfront van de volkeren in de koloniën te verbreken, de verschillen in nationaliteit en godsdienst tot felle tegenstellingen tegen elkaar op te zetten, hopen zij met hun militaire macht de rol van scheidsrechters en ordebewakers te kunnen spelen en een maximum van winst uit de landen van het Oosten te halen, wat onder het ouderwetse koloniale stelsel niet meer mogelijk is.

Die politiek zien wij toegepast in zijn klassieke vorm in India, door Engeland, op de Philippijnen door Amerika.

Zelfstandigheid in schijn, slavernij in werkelijkheid. Volgens dit recept gaan ook de Engelse hoge commissarissen in Indonesië te werk, met buitengewone handigheid en een opmerkelijk vermogen om zich aan de omstandigheden aan te passen en toch hun doeleinden te beveiligen.

A. De Republiek.

Hoe de toestand aan de andere kant, bij de Indonesiërs?

De Indonesische Republiek is wel degelijk de vrucht van een diepgaande, nationale en democratische revolutie.

Zij is van onderop ontstaan, niet door de Japanners en evenmin door Soekarno, doch door een elementaire massabeweging.

Op Java en in het bijzonder op Sumatra heeft de boerenbevolking voor het grootste deel de landadel uit zijn macht ontzet en uit de weg geruimd, de landadel, die een bloedzuiger was van de arme boeren en terzelfdertijd het voornaamste steunpunt van het Nederlandse koloniale gezag.

De bezittingen der buitenlandse kapitalisten zijn in beslag genomen en worden onder Indonesische leiding beheerd.

De arbeidersklasse is in Indonesië echter nog weinig talrijk, de arbeidersbeweging gaat gebukt onder de gevolgen van achttien jaren illegaliteit en uitroeiing door het Nederlandse en Japanse bewind. Daardoor komt het dat, hoewel de revolutie door de boerenmassa's en arbeidersmassa's gedragen wordt, in de regering de burgerlijke nationalistische partijen de boventoon voeren,

Daarnaast hebben we de socialistische partij en de arbeiderspartij, voornamelijk steunende op uit kringen van de adellijke intellectuelen voortgekomen welmenende krachten, waarvan verscheidenen in Nederland een marxistische opvoeding hebben genoten. Zij hebben echter slechts een beperkte invloed op de vakverenigingen en boerenorganisaties en oriënteren zich meer op het uitspelen der ongetwijfeld bestaande tegenstellingen tussen de Nederlandse, Engelse en Amerikaanse imperialisten onderling, dan op de versterking van de eigen activiteit van het Indonesische volk. Daarnaast staat de communistische partij, die op Sumatra sterker schijnt te zijn dan op Java, doch aan een schreeuwend gebrek aan geschoolde kaders en leidende krachten schijnt te lijden.

Een grotere rol speelt echter de socialistische jeugd, de Pesindo, die overwegend communistisch georiënteerd is.

Wat is nu het karakter van de overeenkomst van Cheribon, die, zoals „De Waarheid" zeer juist geschreven heeft, het stempel draagt van de Engelse invloed?

B. Het accoord van Cheribon.

Aan de ene kant brengt deze overeenkomst de formele erkenning van de Republiek. Dit is een belangrijke zaak. Wij kunnen ons als partij er op beroemen, dat wij de enigen in Nederland waren die van begin af aan deze eis hebben gesteld.

Zelfs op haar laatste Indonesië-congres in Augustus heeft de Partij van de Arbeid het niet verder kunnen brengen dan het vaststellen, dat de Republiek een „politieke realiteit" is.

Deze erkenning is aan de ene kant afgedwongen door het feit, dat de imperialisten voorlopig geen kans zien om de republiek met de wapens neer te slaan en daartoe niet alleen de strijdkrachten, maar ook de tijd missen.

Reeds meer dan een jaar is het in Indonesië belegde milliarden-kapitaal renteloos, terwijl de Amerikaanse en Engelse industrie een schreeuwende behoefte hebben aan natuurrubber en andere koloniale grondstoffen.

De erkenning van de republiek geeft ook het Amerikaanse en Engelse kapitaal de nodige ruimte om op grotere schaal dan voorheen in Indonesië binnen te dringen, daar het thans niet meer met de Nederlandse, maar met de Indonesische regering heeft te maken. Voor de oorlog waren de kapitaal-beleggingen in Indo. nesië voor % in Nederlandse handen.

Dit Nederlandse kapitaal zal thans meer en meer door het Amerikaanse en Engelse worden verdrongen: Heeft dus, als de som van al deze omstandigheden de Republiek haar erkenning weten te verkrijgen, toch is daarmee de zelfstandigheid van Indonesië nog niet bereikt.

Indonesië blijft een afhankelijke staat.

In de eerste plaats omdat door de vorm van de ontworpen zgn. Unie de Republiek op het gebied van de buitenlandse politiek, de militaire macht, de financiële en economische politiek van Nederland afhankelijk blijft.

In de tweede plaats door de teruggave en herstel in hun oude rechten van de buitenlandse ondernemingen, waardoor negentig procent van het economische leven van Indonesië in vreemde handen terugkomt. Intussen is er nog geen klaarheid op dit punt en schijnt het dat men deze zaak in Indonesië anders opvat dan in regeringspublicaties hier. Als dit echter doorgaat, betekent dit, dat de zelfstandigheid van Indonesië meer schijn dan werkelijkheid kan worden.

In de derde plaats blijft daar de Nederlandse militaire basis, in elk geval in de Buitengewesten, die als gevolg van de vage termen van de wapenstilstandsovereenkomst voortdurend versterkt kan worden en ook wordt. Zo spreekt de wapenstilstandsovereenkomst wel over beperking van het aantal der troepen, doch niet over hun bewapening en niet over de zee- of luchtmacht. De beperking geldt ook niet voor de Buitengewesten.

Daarnaast versterkt Engeland zijn naburige militaire basis van Singapore vooral met lange afstand-bommenwerpers.

Dit alles blijft een voortdurend pistool op de borst van Indonesië. Wat moet nu ons standpunt ten opzichte van deze overeenkomst zijn?

Wij zeggen: zowel de Republiek als de Nederlandse democratie moeten het gewonnen punt, de erkenning, incasseren en er strijd voor voeren, dat het door de koloniale „diehards" niet weer teniet wordt gedaan. Tezeldertijd maken wij voorbehoud ten opzichte van de overeenkomst in zijn geheel, die geen oplossing van het Indonesische vraagstuk brengt. Wij moeten de strijd voortzetten voor:

afschaffing van de beperking der zelfstandigheid van Indonesië op het gebied van de buitenlandse, militaire, economische en financiële politiek; terugtrekking van de Nederlandse strijdkrachten uit Indonesië, zowel te land als ter zee; versterking van de solidariteit van de Nederlandse arbeidersbeweging met de Indonesische revolutie en van de Nederlandse democratie met de Indonesische Republiek.

Als tenslotte het geheel overzien, dan kunnen wij gerust zeggen, dat het Nederlandse koloniale kapitaal,

de bron van de reactie in ons land, een eerste nederlaag heeft geleden, die aan onze strijd ten goede zal komen.

VIII. WIJ EN DE REGERINGSPARTIJEN

A. De Partij van de Arbeid.

Ik kom nu tot de verhouding van onze partij tot de twee regeringspartijen, nl. de Partij van de Arbeid en de Katholieke Volkspartij.

De Engelse invloed is in ons land de voornaamste kracht waartegen wij hebben te strijden voor de uitvoering van een democratische politiek. En de Partij van de Arbeid is de voornaamste draagster van die Engelse invloed.

Zij is de gewillige uitvoerster van de politiek van Bevin, zowel op internationaal, als op koloniaal, als op binnenlands gebied.

Het verschijnsel doet zich voor, dat, hoewel de Partij van de Arbeid in haar wezen geen partij is van het grootkapitaal, doch van den kleinen man, ook nog van grote delen van de arbeidersklasse, zij toch de voornaamste steun is van de reactionaire politiek van het internationale grootkapitaal,

Om in ons land voorwaarts te komen moeten wij de massa van de P. v. d. A. winnen voor een werkelijke linkse, en democratische politiek en daarvoor strijd voeren tegen de Vorrinks en Van de Goes van Naters. Onze ervaring zegt ons echter, dat wij dit doel niet alleen kunnen bereiken door middel van argumentatie en propaganda. De massa overtuigt zich van de juistheid van onze stellingen in de strijd, aan de hand van de eigen ervaringen en de houding die hun leiders daarbij innemen.

De massa wordt overtuigd van de juistheid van onze politiek, wanneer zij door haar strijd resultaten bereikt, die haar moed en vertrouwen geven in eigen kracht.

Daarom moeten wij, terwijl wij de rechtse politiek der leiders van de P. v. d. A. zonder twijfel critiseren, hardnekkig voortgaan de eenheid van actie met de P. v. d. A. na te streven en pogen in de praktijk te verwezenlijken. De Partij van de Arbeid is geen eenheid.

Er zijn verschillende stromingen en tegenstellingen, De slechte algemene toestand, de teleurstelling over de Beel-regering, verwekken spanningen in de P.v.d.A.

Tegenover de anti-communistische politiek van de Vorrinks, stellen wij onze eenheidspolitiek.

Wij moeten daarbij waken, voor opportunistische afdwalingen, die onze partij in de war brengen en onze offensieve kracht verzwakken.

Wij moeten er rekening mee houden, dat de leiders van de P.v.d.A. en de Engelse invloeden, die achter hen staan, beseffen, dat onze partij niet meer op oude wijze van vóór de oorlog bestreden worden, Terwijl de hoofdleiding doorgaat met de brutale methode van communisten-vreterij, worden andere elementen er op uit gestuurd om „linkse" methoden, tussen aanhalingstekens, onze partij de goede weg af te brengen en door een „inwendige zending" te verzwakken.

Daarom spreken wij van een rechterhand en een linkerhand van de reactionaire leiders van de P.v.d.A.

Die „linkerhand", wordt voornamelijk gevormd door de „Parool"-groep, onder leiding van Van Heuven Goedhart, Frans Goedhart, Jacques de Kadt, Sal Tas c.s. Deze lieden, die een voortzetting vormen van de vooroorlogse groepering in de S.D.A.P. die onder leiding van P, J, Schmidt stond, volgt de methode om niet zo brutaal tegen de communisten op te treden, maar hun van de dwalingen hunns weegs te pogen af te brengen, Zij staan niet afwijzend tegenover samenwerking met de C.P.N., of althans met communisten, maar dan moeten de communisten zich aan hun leiding onderwerpen,

B. De Katholieke Volkspartij.

Ten opzichte van de Katholieke Volkspartij moeten wij een goed uitgewerkte houding aannemen, die tot nu toe ontbroken heeft.

De K.V.P. is een partij, de grootste partij in ons land, die door grote massa's kleine middenstanders en boeren gevolgd wordt, en onder leiding staat van de vertegenwoordigers, zowel priesters als leken, van de reactie,

Het bindmiddel van die partij is de katholieke kerk, die van haar geestelijke invloed gebruik maakt

voor de politieke doeleinden van het katholieke grootkapitaal. Daarin spelen Amerikaanse invloeden een grote rol, ook langs de weg van de internationale leiding, die uit gaat van het Vaticaan. Het is niet toevallig, dat aan het hoofd van een comité voor de investering van Amerikaans kapitaal de katholieke oud-minister Steenberghe staat.

Het Vaticaan echter is niet alleen het hoofd van de Katholieke Kerk, doch tevens een der machtigste financiële trusts van de wereld, zeer nauw verbonden met het Amerikaanse huis Morgan.

Onze politiek tegenover de K.V.P. zal daarin moeten bestaan, dat wij terwijl wij onze trouw aan de godsdienstige verdraagzaamheid krachtig onderstrepen, terzelfdertijd zonder aarzelen de strijd aanbinden tegen de anti-communistische en pro-fascistische politiek van het Vaticaan en de inmenging van de kerk in de politieke aangelegenheden van het land.

Terzelfdertijd moeten wij volhardende pogingen doen om de katholieke werkers, arbeiders en arme boeren en middenstanders, vooral op het economische terrein en het terrein van de vakbeweging, los te maken van hun reactionaire leiding en met ons in de actie te verenigen.

Naar aanleiding van de betekenis van de fusie E.V.C.N.V.V wil ik nog opmerken dat, indien de E.V.C. er in slaagt de eenheid in de Vakbeweging te verwezenlijken, daarmee de hoeksteen is gelegd voor de eenheid van het werkende volk tegen de reactie en voor de vooruitgang.

Nodig is hierbij ook een versterking van de strijd tegen de trozisten, die de eenheid tegenwerken.

Zoals gij uit dit overzicht ziet, zijn de omstandigheden, waarin onze partij werken moet, gunstig en veelbelovend.

IX. VOOR EEN GROTE MASSA-PARTIJ

A. Scholing der Kaders.

Om de goede kansen, die ons gegeven zijn, ten volle te benutten, om de koers in Nederland ten goede te doen keren, is er maar een ding nodig, nl. dat onze partij uitgroeit tot een en actieve massapartij

Groot niet alleen in quantiteit, maar ook in kwaliteit. De vraag is nu, wat moeten wij het eerste doen om dit doel te bereiken?

Naar de mening van het Politiek Bureau zit onze voornaamste zwakte in het gebrek aan politiek geschoold kader, van hoog tot laag.

Wij hebben goede mensen in onze partij, en in behoorlijk aantal ook. Zij missen echter de scholing en de ervaring, zonder welke zij hun werk niet met succes kunnen verrichten.

Daarom stellen wij als voornaamste en eerste taak op deze conferentie aan de orde: de stichting van een centrale partijschool op zo groot mogelijke schaal. Wij moeten beginnen aan de kop, om de leidende krachten een theoretische grondslag te geven. Lenin heeft geschreven: „Zonder revolutionaire theorie geen revolutionaire praktijk.”

Dit geldt ook voor onze kaders, ieder afzonderlijk. De kosten, zoals gij hebt vernomen, zullen daarvoor zeer aanzienlijk zijn. Ook het vrijmaken van krachten, zowel voor het geven van het onderricht, als het deelnemen aan de studie, zal ons tijdelijk grote offers kosten.

Wij mogen daarvoor echter niet terugschrikken. De kost gaat voor de baat uit, en zal rijke vruchten dragen. Wij stellen in de resolutie over de scholing daarom voor, het werk voor de centrale partijschool de voorrang te geven boven alle taken van onze partij. Verder is nodig de versterking van onze partijleiding, d.w.z. van de rol die zij in de partij vervult.

B. Een krachtige leiding.

pgt. Schalker heeft ons verteld over het euvel van het op eigen houtje werken van diverse instanties van de partijleiding, alsook de neiging tot gemeentelijke autonomie van de afdelingen en provinciale autonomie van de districten.

In zijn boek „De problemen van het Leninisme” heeft kameraad Stalin de organisatie-methoden van de partij op schitterende wijze uiteengezet en de Leninistische opvattingen daarover verklaard. Hij zegt:

„De partij is niet alleen de som van de partij-organisaties. De partij is tegelijkertijd het eenheidssysteem

van deze organisaties, hun formele vereniging tot een geheel, met hogere en lagere organen van de leiding, met het ondergeschikt zijn van de minderheid aan de meerderheid, met praktische besluiten, die voor alle partijleden bindend zijn. Zonder deze voorwaarden kan de partij geen georganiseerd geheel zijn, kan zij niet in staat zijn, de planmatige en georganiseerde leiding van de proletarische klassenstrijd te verwezenlijken. Het beginsel van het ondergeschikt zijn van de minderheid aan de meerderheid, het beginsel van de leiding van het partijwerk vanuit het centrum, lokt niet zelden aanvallen uit van de kant van onstandvastige elementen, en beschuldigingen van „bureaucratisme“, „formalisme“, enz.

Het zal wel niet nodig zijn, te bewijzen, dat het planmatige werk van de partij als geheel en de leiding de strijd van de arbeidersklasse zonder het aanvaarden van deze beginselen onmogelijk zou zijn. Het Leninisme in de organisatie-kwestie betekent het onwrikbare doorzetten van deze beginselen." Het is duidelijk, dat, willen wij een sterke massapartij bouwen, wij allereerst een streng gecentraliseerde, krachtige leiding moeten hebben, die het werk op alle gebieden leidt, en die leiding ook weet te doen eerbiedigen.

Wij moeten daartoe de strijd aanbinden tegen het kleinburgerlijke individualisme, tegen de eigengereidheid, die hier en daar een rol spelen.

Als wij de discipline in de partij versterken willen, dan moeten van boven af beginnen.

Dan zal ook in de gehele partij meer orde en samenhang komen en zal de uitwerking van onze krachtsinspanning verveelvuldigd worden.

C. Onze pers als organisator.

Om een massapartij te bouwen is verder nodig, dat wijten volle gebruik maken van onze pers. In de eerste plaats van ons dagblad. Onze „Waarheid“ moet een nieuwsblad zijn.

Dat is juist, en wij ondersteunen alle pogingen van de redactie om steeds interessanter en actueler nieuws te brengen.

Zonder dat, zou onze krant geen massa-orgaan zijn

Maar de krant is niet alleen een nieuwsblad, zij het een nieuwsblad met een communistische tendens. Onze krant moet ook zijn lezers opvoeden tot een hoger politiek bewustzijn.

De krant moet verder een organisator van de partij en de andere massaorganisaties zijn, het partijleven weerspiegelen en activeren.

Wij moeten alle respect hebben voor onze krant. „De Waarheid" is het beste en interessantste dagblad van Nederland.

Maar vervult zij de rol, die ik zoëven genoemd heb? Neen, nog niet.

Wij moeten goed het onderscheid zien tussen doel en middel.

De krant is geen doel op zichzelf. Het doel van de krant is niet, een zo goed mogelijk journalistiek product te leveren, doch de krant is het middel om de politiek van de partij te verbreiden, te propageren en de partij zelf in alle opzichten te helpen organiseren.

Ik ben er van overtuigd, dat indien de krant op deze wijze zal gaan optreden, blijken zal, dat de werfkracht en het politieke leven van de partij enorm zal toenemen en daardoor ook het lezersaantal van de krant.

Datzelfde geldt voor de administratie van de krant. De administratie is geen gewoon, zakelijk beheer van een onderneming, volgens de gebruikelijke methode: de administratie is de partijorganisatie tot verbreiding van de krant, een onderdeel van de gehele partijorganisatie.

Als dit uit het oog verloren wordt, en de administratie los staat van de partij, dan verhindert dit de resultaten van de krant en tevens van de partij.

Stalin zegt dan ook terecht:

„De opportunistische theorie van de „onafhankelijkheid" en de „neutraliteit" van de partijloze massaorganisaties, die onafhankelijke parlementsleden, en los van de partij staande persmensen, bekrompen vakverenigingsleiders en verburgerlijkte coöperatie-leiders (zakenlui) tot resultaat heeft, kan onmogelijk in overeenstemming worden gebracht met de theorie en de praktijk van het Leninisme."

D. Naar de bedrijven!

Bij de verbetering van onze organisatie lijkt mij het voornaamste, thans het zwaartepunt te leggen op de Districtsbesturen. Zo sterk mogelijke Districtsbesturen, concentratie van de beste kaders op de Districtsbesturen lijkt mij de eerste stap naar versterking van de organisatie en het partijleven aan de basis der Partij.

Het werk en de organisatie in de bedrijven is door pgt. Schalker uiteengezet. Ik wil daar alleen nog een andere kant van aantonen, nl. de rol van de bedrijfsarbeiders, en Partijorganisaties in de bedrijven in het inwendige leven van de Partij.

Onze Partij is voor alles een arbeiderspartij, een Partij van de arbeidersklasse, die gelijktijdig opkomt voor alle door het grootkapitaal onderdrukte bevolkingslagen. Maar in de Partij moet de proletarische kern, het proletarische overwicht zijn verzekerd. Daarbij vervullen ook de bedrijfsgroepen een rol. Zij moeten de proletarische ruggegraat van onze Partij zijn, die een doorslaggevende invloed oefenen op de bepaling van de Partijpolitiek.

Een grote zwakte, die een ernstig gevaar in zich draagt is de verregaande zorgeloosheid en gebrek aan waakzaamheid in onze Partij.

Wij hebben vastgesteld, dat Nederland op dit moment een bruggehoofd is van de Angelsaksische machten. Deze machten beschikken over velerlei middelen en organen, die het politieke leven in ons land pogen te beïnvloeden.

Waakzaamheid, ook tegen lieden, die zich bij ons indringen willen, of elementen, die stelselmatig onrust in de Partij stoken.

Wij zouden ze met de vinger kunnen aanwijzen, de agenten van vreemde mogendheden, die ook in de arbeidersbeweging een rol spelen en zonder twijfel ook in onze Partij aanknopingspunten zullen pogen te vinden. Al onze Partijgenoten moet waakzaamheid worden ingeprent, voorzichtigheid bij telefoongesprekken, voorzichtigheid met brieven en documenten, met karthoteken.

E. Verhoging der moraal.

Ik wil nu nog met een punt besluiten, dat is de versterking van onze Partijmoraal en onze arbeidsmoraal in de Partij.

Wij leven te midden van een maatschappij in volle ontbinding. De gehele bevolking, ook de arbeiders, hoewel zij het minst, zijn onderhevig aan de demoraliserende gevolgen van de oorlog.

Hebzucht en jacht op geld en genot, zucht naar pleziermaken en tegenzin in werken, moreel verval en corruptie vieren hoogtij in de omgeving waarin de Partij leeft en werkt. Onze partijgenoten zijn ook mensen, zij komen uit de volksmassa voort en zijn aan des invloed van hun omgeving voortdurend blootgesteld.

Ons doel moet zijn, het morele peil van onze Partij hoog boven deze omgeving te verheffen. In onze Partij moeten we vechten tegen alle slechte neigingen, die door de oorlog in zo grote mate zijn versterkt.

Niet alleen dat wij niet mogen aarzelen elke rotte plek, waar zij zich vertoont, onverbiddelijk uit te snijden. Wij moeten ook werken aan het opheffen van onze kaders en onze leden, hen opvoeden in een geest van zelfopoffering, toewijding, rechtschapenheid en eerlijkheid tegenover de Partij en in hun persoonlijke levens wandel.

Onze Partijgenoten moeten worden opgevoed in het besef, dat hun hoogste levensdoel is te mogen strijden in de rijen van de opkomende arbeidersklasse, onder het vaandel van het communisme.

Onze partijgenoten moeten in al hun werk, in hun persoonlijke en in hun partijleven, doordrenkt worden van toewijding voor onze zaak, de Partij moet hun hoogste goed zijn en het welzijn der Partij moet boven alles gesteld worden.

Wij moeten onze Partijgenoten de oude leuze inprenten: „De Partij is verantwoordelijk voor iedere Partijgenoot en iedere Partijgenoot is verantwoordelijk voor de Partij.

F. Aan het werk!

Dat bepaalt ook onze houding in het werk en in discussie. Juist thans moeten alle sluizen der zelfcritiek opengesteld worden.

Als het om de Partij gaat, als het om de juiste richting van haar politiek gaat, als het om de vruchtbare uitvoering van haar taak gaat, moeten wij ons van deze verantwoording diep bewust zijn en ons verstand en onze kritische geest scherpen, om fouten te ontdekken, en te verbeteren, om tegen afwijkingen onverzoenlijk te strijden.

Maar terzelfdertijd moet er in onze Partij een geest van gezonde kameraadschap heersen, van solidariteit onder de kameraden, die samen aan onze grootse zaak werken.

Hard als een spijker; in de discussie, onbarmhartig in de zware eisen, die we aan onszelf en anderen stellen, moeten wij als goede makkers met elkaar omgaan, die elkaar eerlijk in de ogen kunnen zien en geen achterbaksheid, huichelarij en valsheid kennen.

Laat ons werken aan de opbouw van onze Partij tot een krachtige massapartij, met een verbeterde energie, met taaie volharding.

Wij weten, velen van ons zijn in de oorlog zwaar toegetakeld. Velen van ons lijden aan oorlogsvermoeidheid, zouden graag eens rust hebben, hebben een neiging om zich te laten gaan.

Wij hebben echter de plicht ons daartegen te verzetten, met ijzeren, onbuigzame energie te verzetten. Bij ons in de Partij moet de productie omhoog en de kwaliteit van de productie verbeterd worden.

Wij moeten slechts de wil hebben, de krachtige wil, die alle hindernissen overwint, die alle remmen losslaat en dan zullen we onze plannen ook doorzetten.

(Langdurige toejuichingen. De conferentie brengt den spreker een ovatie).

POLITIEK EN CULTUUR

Het Marxistische Maandblad

Jaargang 1947

Vernieuwd, verfraaid, verbeterd

Politiek en Cultuur was reeds voor de oorlog een orgaan dat een steeds groter publiek boeiende voorlichting verschafte over de politieke en economische toestand in binnen- en buitenland, over de ontwikkeling van de socialistische theorie en maatschappelijke vraagstukken en talloze onderwerpen op cultureel, wetenschappelijk en literair gebied. Het wil dit weer zijn. Het wil den Nederlandsen lezer wijzen op de historische ontwikkeling van zijn eigen land, naar de oorsprong van de vrijheidslievende tradities van Nederland. Het wil in het bijzonder bijdragen leveren tot de geschiedenis van het socialisme in Nederland en de betekenis der Nederlandse socialistische denkers.

*

Prijs per abonnement

f 4.— per jaar

franco per post

Losse nummers f 0.35

Vraagt gratis proefnummer bij

Uitg. Pegasus, Leidsestraat 25, Amsterdam